

[Rytter.]

som en velhavende Mand. I alt Fald kan man foruden Fængselsstraffen idømme ham en Bøde; det kan man ikke efter den gældende Straffelov. Jeg tror, at en saadan Bestemmelse fra alle Sider vil blive hilst med Glæde, idet der vistnok mange Steder har været Forargelse over, at en, der har gjort sig skyldig i dette Forhold, og som kommer i Forbedringshus, kommer ud igen med de samme Penge, eventuelt flere, end da han gik ind. Fremtidig kan der altsaa idømmes den paagældende Bøder, og ikke alene kan der idømmes Bøder, men Bøden kan inddrives ved Udpantning. Hidtil har man kun haft Adgang til Afsoning af Bøden, men fremtidig kan der altsaa udpantes. Jeg kan tilføje, at man kan idømme Dagsbod, at Bøden altsaa retter sig efter vedkommendes Formueforhold. Hvordan man end ser paa dette, maa man fra alle Sider indrømme, at det er en Skærpelse af de nugældende Regler.

Foruden denne Skærpelse vil jeg nævne § 196, som tillader en strengere Behandling af de mere ondartede Tiggere og Løsgængere. Ogsaa der tror jeg, vi vil have den almindelige Befolkning paa vor Side. Man kan sige, at Tiggeri kan være i den Grad uskyldigt, at det overhovedet ikke bør rammes af Straffeloven; men det kan ogsaa være saa grovkornet, at det i Virkeligheden nærmer sig til Pengeafpresning og Trusler. Straffelovforslaget hjemler, at man overfor ondartede Tiggere og Løsgængere kan gribe langt kraftigere ind end hidtil, ja, endogsaa gaa til at idømme dem Arbejdshus fra 1 til 5 Aar. Endvidere sætter § 262 Straffen op for den, der krænker Husfreden. Jeg tror, alle vil indrømme, at Erfaringen har vist, at man her maa have en højere Straf, idet den Straf, vi nu har, ikke altid har vist sig at være tilstrækkelig. Ogsaa med Hensyn til § 266 om Bagvaskelse tror jeg, alle vil indrømme, at det er godt, at den nye Straffelov vil give strengere Regler. Det er nemlig ganske naturligt, at man har forskellige Strafferammer for Injurier og Bagvaskelse. Det er naturligt, at man har strengere Straf for den, som har haft til Hensigt at bagvaske, end for den, der blot har gjort sig skyldig i Injurier.

Straffen for Bedrageri kan nu gaa saa langt ned, som det overhovedet er muligt, og stige til 6 Aar. Efter det foreliggende Lovforslag kan Straffen for Bedrageri stige fra 30 Dage til 8 Aar. Man skærper altsaa Straffen for Bedrageri meget betydeligt, og man skærper den i Forhold til Straffen for Tyveri. Da Straffeloven af 1866 blev

udarbejdet, var Tyveri det farligste; Bedrageri spillede ikke saa stor en Rolle. Derfor saa vi ogsaa, at man i 1866 ikke kunde give en almindelig Definition af Bedrageri, men nøjedes med at opregne de enkelte Tilfælde. Tyveri var altsaa den Gang langt værre end Bedrageri. Men Forholdene har nu udviklet sig saaledes, at det, man kan stjæle, er forholdsvis begrænset; derimod er der næsten ingen Grænser for, hvad man kan bedrage for. Derfor bliver Straffeloven ogsaa saaledes, at man kan straffe Bedrageri langt, langt haardere end før. Jeg tror, at det vil blive hilst med Tilfredshed fra alle Sider.

For Brugstyveri, der omhandles i § 291, er Straffen i Øjeblikket meget ubetydelig: Bøder eller, hvis det gaar højt, Fængsel. Nu siger § 291 i Lovforslaget, at Straffen kan gaa op til 2 Aar. Jeg antager, at ogsaa denne Skærpelse vil blive hilst med Tilfredshed af Befolkningen, der navnlig har set, hvorledes Automobiles bliver stjaalet til Brug. I saadanne Tilfælde staar man for Øjeblikket, strafferetlig set, temmelig vanskeligt, medmindre man vil gaa over til at straffe vedkommende for Tyveri, som man har set nogle Domme gøre, om end med tvivlsom Hjemmel, thi det er tvivlsomt, naar vedkommende hævder: Jeg tog Automobilet for at køre en Tur, om man saa kan sige, at der foreligger Tyveri. Man kunde dog maaske gøre gældende, at vedkommende havde stjaalet Benzin og forskellige andre Ting. Men nu bliver det slaaet fast, at ved Brugstyveri kan Straffen stige indtil 2 Aar.

Jeg har hermed nævnt de Paragraffer, som indeholder en Skærpelse i Forhold til den nugældende Lov af Straffen for selve den Handling, vedkommende har gjort sig skyldig i. Jeg gaar derefter over til at omtale de Tilfælde, hvor det ikke er Handlingen, der medfører Skærpelsen, men Forbrydertypen, og hvor man efter den nye Lov vil kunne gribe meget kraftigt og effektivt ind overfor visse Forbrydertyper. Jeg tænker her paa de Forbrydere, som den ene Gang efter den anden gaar ind i Fængselet, kommer ud derfra, drikker sig fulde og begaar nye Forbrydelser. Overfor dem staar vi for Tiden temmelig magtesløse; de gaar ud og ind i Fængslerne, det gaar næsten rent automatisk. Nu faar vi i den nye Lov Hjemmel til at optræde paa en kraftigere Maade. Vi faar her en saadan Hjemmel i §§ 74—76, hvorefter man kan give disse Drankere Paalæg, man kan anbringe dem i Drankerhjem i indtil 3 Aar eller i Arbejdshus fra 1—5 Aar. Endvidere nævner jeg med Hensyn til Erhvervs- og Vaneforbrydere